

POSTANOWIENIE

20 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Władysław Pawlak

na posiedzeniu niejawnym 20 grudnia 2023 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko Gminie C.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie
z 25 listopada 2022 r., I ACa 425/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

(E.C.)

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 31 grudnia 2021 r. Sąd Okręgowy w Siedlcach oddalił powództwo P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. przeciwko Gminie C. o zapłatę kwot 6 538 zł i 141 103, 73 zł wraz z odsetkami.

Wyrok powyższy w zakresie oddalenia powództwa co do kwoty 85 406,39 zł wraz z odsetkami powód zaskarżył apelacją, którą Sąd Apelacyjny w Lublinie w całości oddalił zaskarżonym obecnie wyrokiem z 25 listopada 2022 r.

Skargę kasacyjną powód oparł na podstawie naruszenia prawa procesowego, tj. „art. 322 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji obiektywnej niemożności udowodnienia przez powoda wysokości dochodzonego

roszczenia, wynikającej z braku stosownych w tym zakresie środków dowodowych, potwierdzonej długoletnim prowadzeniem przez Sąd Okręgowy w Siedlcach w tym zakresie postępowania dowodowego, które jak się okazało było oczywiście niecelowe albowiem sporządzona w jego efekcie opinia, w której przyjmując w sposób uzasadniony będące jego wynikami założenia stanowiące podstawę jej wydania biegły oszacował wysokość dochodzonego przez powoda roszczenia, została przez Sąd zdezwuowana ze względu na jej ogólnikowość i hipotetyczność". Skarżący wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania, podnosząc, że „w sprawie występuje istotne, następujące zagadnienie prawne dotyczące podstaw faktycznych stosowania przez sąd art. 322 k.p.c. a szczególnie czy sąd, w sprawie o bezpodstawne wzbogacenie, gdy dochodzone w niej roszczenie jest co do zasady uzasadnione ale nie jest możliwe ściśle udowodnienie jego wysokości, może uznać za nieprzydatną do rozstrzygnięcia sprawy opinię biegłego sporządzoną w oparciu o wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego, w której oszacowana została wysokość tego roszczenia”.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie poprzez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez stronę skarżącą odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powód nie wykazał przyczyny przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., a zatem, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne.

Skuteczne powołanie się na wskazaną przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania wymaga sformułowania określonego, dotychczas nierozwiązanego problemu prawnego o charakterze abstrakcyjnym, zaprezentowania argumentacji przekonującej o istnieniu na tle tego problemu rozbieżnych ocen prawnych i

świadczącej o poważnych trudnościach w jego rozwiązaniu, a ponadto wskazania, dlaczego jest ono istotne (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z 12 grudnia 2013 r., IV CSK 384/13, nie publ.). Wymagania te nie zostały w skardze spełnione.

Skarżący, powołując się na przyczynę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. i stawiając w skardze określone pytanie, poprzestał na tym i nie przedstawił niezbędnej argumentacji prawnej, która miałaby przekonać, że w sprawie rzeczywiście pojawił się istotny problem, którego rozstrzygnięcie wywoływałoby zasadnicze trudności bądź rozbieżności w orzecznictwie sądowym i wymagało zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy. Postawione w skardze pytanie może co najwyżej świadczyć o wątpliwościach skarżącego odnośnie do stanowiska Sądu w kwestii możliwości zastosowania art. 322 k.p.c. w konkretnych okolicznościach sprawy. Powód w istocie oczekuje kontroli prawidłowości zajętogo przez Sąd stanowiska nie zaś rozstrzygnięcia abstrakcyjnego, istotnego problemu prawnego, którego rozwiązanie nastroczałoby poważnych trudności. Należy przypomnieć, że nie jest rolą Sądu Najwyższego weryfikowanie prawidłowości podstawy faktycznej ani prawnej prawomocnych orzeczeń sądowych.

Odnośnie do samego pytania, które skarżący postawił bez dalszego rozwinięcia, można ograniczyć się do stwierdzenia, że nie ma powodu, aby pozbawiać sąd możliwości wyrażenia negatywnej oceny wobec danej opinii biegłego. Nie jest przy tym wykluczona sytuacja, gdy w konkretnej sprawie, nie będzie możliwe nawet przybliżone określenie wysokości należnego powodowi świadczenia, a w konsekwencji powództwo będzie musiało zostać z tego powodu oddalone.

Należy dodać, że okolicznościami uzasadniającymi przyjęcie skargi do rozpoznania mogą być wyłącznie takie z nich, które miałyby znaczenie dla rozstrzygnięcia, zwłaszcza w kontekście podstaw, w granicach których Sąd Najwyższy władny jest rozpoznać skargę (art. 398¹³ § 1 k.p.c.) oraz przy uwzględnieniu zasady, że zarzuty natury procesowej powinny się odnosić do sądu drugiej instancji. W ramach podstawy naruszenia przepisów postępowania powód powołał jednak tylko zarzut dotyczący art. 322 k.p.c., podnoszony już w apelacji,

lecz nieuwzględniony przez Sąd drugiej instancji; ale nie został on powiązany z zarzutem naruszenia przepisów o postępowaniu odwoławczym.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

(E.C.)

[a]